

השובר את הפועלים פרק שביעי בבא מציעא פו.

עין משפט
נר מצוה

ח א מ"י פ"ג מהלכות
טומאת צרעת ה"ו ו
סמג עשין רלז:
ט ב מ"י שם הלכה ט:

מוסף רש"י

אם בהרת קדמה לשער
לבן טמא. דהנא כמצי
קרא שער לבן צנהרת
(כתובות עה:) דשער לבן
מסימני טומאה וכגון
קשקשמו צהרת, דכתיב
והנה נהפך לבן צנהרת (נדה
יט.). ספק, אם זה קדש אם
זה קדש (סנהדרין יט.).
אנפקא. וכו' רביעית וכן
שם הכלל (גיטין סט.).

(לעיל) **ואיתסי.** והא דחזוניהו לעיניה דהו מחרקן לפי שעדיין
היה ניכר אי נמי לאחר זמן סיפר לו קר:
אוקמיניהו (א) לפני התיבה. שלשתן כדלרש צמדת (א) דצמדת
נכור יורדין לפני התיבה שלשה דכתיב (שמות יז)

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ידי משה כזדים ואהרן וחור וגו':
(א) **אחתיניהו** רבי חייא ובניו.

ואע"ג דתני צמגילה
(דף כד:) ושם ד"ה כשאלה) אין מורדין
לפני התיבה לא מאנשי חיפא ולא
מאנשי בית שאן שקויין לאלפין עיינין
ולעיינין אלפין ור' חייא לא היה יכול
לומר ומתיב כדלמך התם ה"מ היכא
לדפסר צמחר הכא לא הוה אפשר
צמחר: **רבי שמעון בן חפצא**
בע"ז בשר הוה. משום ר' אלעזר צר'
שמעון דהוה צעל צצר נקט נמי
האי עובדא ומה שהמתין עד כאן
לפי שכל דבר דבוק לחזירו עד כאן:
דאי אמר דהו קדימו ואיתי' צבו
אמרו ליה לא. פי' אי אמר

קדימו להסכים מעלות השחר דאיתי'
לכו ריפתא ואנפקא ולא תצטלו
ממלאכתם אמרי ליה לא אלא צהנן
החמה נאכל ואח"כ נעשה מלאכתנו
ואית ספרים דגרסי דאי אמרי להו
קדימו ואיתי' צמרייכו אמרי ליה לא
וה"פ פועלין היה להם לאכול ריפתא
או אנפקא צמיתו של צה"כ קודם
שיעשו מלאכה ואם אמר להם אל
תצטלו אלא לכו עמה צצדה כל
זמן שאין המאכל מזומן ושם אציא
לכם ריפתא ואנפקא אמרי ליה לא
אלא עמה נאכל צצית וכן לגירסא
ראשונה יש לפרש כן:

נראין

במתיבתא דרקינא א"ס (א) בהרת קודמת לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם
לבהרת טהור ספק הקב"ה אומר טהור וכולהו מתיבתא דרקינא אמרי טמא
ואמרי מאן נוכח נוכח רבה בר נחמני דאמר רבה בר נחמני אני יחיד בנגעים
אני יחיד באהלות שדרו שליחא בתריה לא הוה מצי מלאך המות למקרב ליה
מודלא הוה קא פסיק פומיה מגרסיה אדהכי נשב זיקא ואויש ביני קני סבר
גונדא דפרשי הוא אמר תינה נפשיה דההוא גברא ולא ימסר בידא דמלכותא
כי הוה קא ניחא נפשיה אמר טהור טהור יצאת בת קול ואמרה אשרך רבה בר
נחמני שגופך טהור ויצאתה נשמתך בטהור נפל פתקא מרקינא בפומבדיתא
רבה בר נחמני נתבקש בישיבה של מעלה נפקו אביי ורבא וכולהו רבנן
לאיעסוקי ביה לא הוה ידעי דוכתיה אולו לאגמא חזו צפרי דמטללי וקיימי
אמרי שמע מינה התם הוה ספדוהו תלתא יומי ותלתא לילותא נפל פתקא כל
הפורש יהא בנידוי ספדוהו שבעה יומי נפל פתקא לכו לביתכם לשלום ההוא
יומא דנח נפשיה דלייה זעפא ורדי לההוא טייעא כי רכיב גמלא מהאי גיסא
דנהר פפא ושדייה בהך גיסא אמר מאי האי אמרי ליה נח נפשיה דרבה
בר נחמני אמר לפניו רבונו של עולם כולי עלמא דידך הוא ורבה בר נחמני
דידך את דרבה ורבה דידך אמאי קא מחרבת ליה לעלמא נח זעפא רבי
שמעון בן חלפתא בעל בשר הוה יומא חד הוה חמימא ליה הוה סליק
ויתיב אישנא דטורא אמר לה לברתיה בתי הניפי עלי במניפא ואני
אתן לך ככרין דנדר אדהכי נשבא זיקא אמר כמה ככרין דנדר למרי
דיכי: הכל כמנהג המדינה וכו': הכל לאתויי מאי לאתויי באתרא דגהיגי
מכרך ריפתא ומשתה (א) אנפקא דאי אמר להו קדימו ואיתי' לכו אמרו
לו לא כל כמיך: מעשה ברבן יוחנן בן מתאי שאמר לבנו צא
ושבור וכו': מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני ואם פסק להן מוונות
ריבה

רוח זה: (א) אנפקא. כלי מחזיק רביעית: מעשה נפסור. וכי דרך בני אדם להציא
צרישא הכל כמנהג המדינה ותנא מעשה אפילו אתה עושה להם כסעודת שלמה כו':
ריבה

ה"ג חכים אימקרי רבי לא אסקרי: (א) ספרא דאדם הראשון. שהראהו
הקב"ה (א) דור דור וסופריו דור דור ומכמוני: רבי
ורבי נתן סוף המשנה. כל זה כמזכר לשם: סוף המשנה. סוף מנאס.
עד ימיהן אמרו איש את דבריו צצית המדרש והיו תלמידים גורסים

שמועה שמועה צצדה ולא היו
מסכתות סדורות וסדר (א) וקצן על
הסדר והם כללו האמור דבורות
שלפניהם וסדרו את המסכתות
ואחריהם לא יוספו אלא מעט:
סוף הוראה. סוף כל האמוראין. עד

ימיהם לא היתה גמרא על הסדר
אלא כשהיתה שאלה נשאלת צטעס
המשנה צצית המדרש או שאלה על
מעשה המאורע צדין ממון או איסור
והיתר כל אחד ואחד אומר טעמו ורצו
אשי ורבינא סידרו שמועות אמוראין
שלפניהם וקצעו על סדר המסכתות
כל אחד ואחד אלא המשנה הראויה
והשנויה לה והקשו קושיות שיש להשיב
ופירוקים שראויים לתתן הם
והאמוראים שעמהם וקצעו הכל
צגמ' כגון אימיהם מיתבי ורמניה
איבעיא להו והמירויים שעליהן מה
שיירי אותן שלפניהן ואותן שאמרו
לפניהם הקושיות והמירויין שעליהם
לא קצעו צגמ' על סדר המסכתות
והמשנה קסידר רבי וצאו רב אשי
ורבינא וקצעו: וסימנך עד אצוא
אל מקדשי אל. מקדשי סימנך דרצ
אשי. אצינה סימנך דרבינא. לאחריתם
סימן סוף הוראה: רבא צר נחמני.
צר פלוגמיה דרבי יוסף: אגב שמדא
נח נפשיה. מחמת אימת מלכות מת:

דקא מצטל וכו'. נשקצין אליו
(א) צניסן ותשרי לשמוע דרשות של
פסח ושל חגים וכשמצטקין שלוחי
המלך לגבות המס גולגולת של כל
חדש וחדש אינם נמצאים צצתיהם:
פריסתקא. שליח: איקלע פריסתקא.
ללון צאותו פונדק שהיה רבה נחצא
צו: אשקיה פריין כפי ודליוה לפכא.
ושדים הממונים על הזוגות מוידקין
את השותה וזוגות וצני הצית לא
נתכוונו לכך: אמרו לו. צני הפונדק
לרבה מאי נעביד: נגודי מנגדי לי.
ואם יסרונו ציסורים אגלה: וערקיה
לצבא. סגר הדלת: פרק אשיפתא.
נפלה החומה: אגירדא דיקלא.
על גזע דקל קצון: אם צהרת קדמה
לשער לבן טמא. דשער לבן שפרח
צו הוא סימן לטומאה דכתיב (ויקרא
יג) והנה נהפך שער לבן צנהרת:

טהור. לפי מה שכתוב צצורה:
גונדא. גודו של פריש שמחפשיין
אחרייו: צפומבדיתא. והוא ראש
ישיבה צה: מוטלי. עושין אל
צנפיהן: דלי זעפא. גצה רוח
סערה: אם דרבה. אתה אהבנו של
רבה: רבי שמעון בן חלפתא כו'.
משום דאיייר צרישא דאגדתא
צצעלי צצר נקט לה: ככרין
דנדר. אגודות של נדר והוא עשוי
כשיצולין: למרי דיכי. לצעליו של
מעשה על דבריו לטותרו דקתי

(א) ג"ל דחמא, (א) פסחים
ק"י: (א) מיר סה: כמובות
עה: סנהדרין פ"י דהה יט.
נגעים פ"ד מ"ה, (ד) גיטין
ס"ט: צ"צ נח: (א) (א) ש"ך
לך פה: (א) (א) (א) (א) (א)
(א) וסדר נקצן על הסדר
כ"ל רש"ל, (א) (א) (א) (א) (א)
פרשה צצלת, (א) (א) (א) (א) (א)
גס החוס' ד"ה אוקמיניהו
ש"ס לעיל, (א) (א) (א) (א) (א)

תורה אור השלם
1 עד אבוא אל מקדשי
אל אביהא לאחריהם:
ההלים ענ יז

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה דקא מצטל
וכי צניסן. צ"צ ועמ"ש
(רש"י צ"צ) צ"צ דף קי"ז
ע"ב (מהדורות): (א) (א) שם
ד"ה אנפקא. צ"צ צ"צ דף
ק"ח ע"ב: (א) (א) (א) (א) (א)
ולוקמיניהו בהדי הדדי
לפני המיתה: